

1,80€

gener_febrer
2007

núm. 41

culturàlia

Revista cultural de Tàrraga

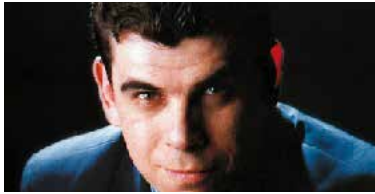

Llegat romànic a Tàrraga

4 actualitat
Lliurament dels
Premis Culturàlia

14 memòria històrica
El Palau dels
Marquesos

20 comarca
Rocafort de
Vallbona
Pessebre vivent

Antoni Palou

Editorial

Esperit nadalenc

Sense haver-nos-en adonat, ja ens trobem al 2007. És temps de resums i comptes, d'inventaris i balanços, i des d'aquesta tribuna voldria distingir la tasca callada, però efectiva, d'una de tantes entitats socials de la nostra estimada ciutat: l'Orfeo Nova Tàrraga, i en particular l'encert de programar dues audicions brillants en el Cicle Coral de Tardor, em refereixo a la que va tenir lloc el dia de Santa Cecília a l'Ateneu, el concert que ens va oferir el Cor Vivaldi alternant la música clàssica amb el jazz; i, en segon lloc, l'extraordinari concert de gospel del passat dia 17 de desembre, també a l'Ateneu, ofert per l'Esclat Gospel Singers de Manresa. Una autèntica troballa que ens va sorprendre gratament, fins a tal punt, que mai havia vist tot el públic de l'Ateneu dempeus i seguint el ritme acompassat. Només seria comparable –i d'això ja fa temps, em remunto als inicis de la Fira de Teatre– a una estrena que va presentar La Cubana, que, si no recordo malament, era l'obra *La Tempesta*, un encert. Tenim la sort de poder gaudir a la nostra ciutat de totes les arts culturals, en aquest cas, la musical. Tampoc podem oblidar l'exposició "Nativitas", de Josep Minguell, al Museu Comarcal dels nous murals al fresc que van a la Parròquia, que afortunadament l'artista prossegueix en el marc del seu projecte pictòric de grans dimensions, que inicià l'any 2005. Des d'aquí l'encoratgem i el felicitem; i, per

descomptat, destaquem la publicació d'un nou volum de la col·lecció Natan "Crònica del Cinema a Tàrraga", del nostre estimat amic Pere Domingo, la lectura de la qual us recomano. Aquestes festes de nadal hem tingut propostes variades, des del pessebre vivent de Rocafort, el cinema, passant pel teatre de la BAT i la música, incidint en la vetllada de ball organitzada pel Centre Cultural a La Granja el cap d'any, que volem recuperar, oferint una alternativa per no sortir de la ciutat en un dia tan assenyalat; la proposta de les campanades sembla que fructificarà l'any que ve, problemes logístics l'han fet ajornar.

Així, doncs, aquests dies hem pogut respirar "l'esperit nadalenc", una treva de curta durada on tothom pretén fer el que no ha fet en tot un any, sense oblidar els nous propòsits de l'any nou. Sembla que per pocs dies s'oblidi la menystenença, la hipocresia, i el malhumor, però la realitat ens demostra que, passat Reis, tot es dissipa i es fon com la neu que cau després d'haver plogut. Tot i essent una utopia, us imagineu que aquest esperit nadalenc perdurés una mica més? Fins la setmana dels Barbutos o fins a Carnestoltes? En dubto seriosament... Però no perdo res per dir-ho, i res tampoc si algú ho practica: primer podem ser una minoria i després una legió, què caram! Us desitgem a tots que el nou 2007 sigui favorable en tots els vostres projectes i il·lusions. ☺

sumari

 Els articles publicats a *Culturàlia* només reflecteixen l'opinió de qui els signa. El Consell de redacció de la revista es reserva el dret de publicar o no les cartes adreçades al director i de resumir-ne els continguts.

2 editorial Esperit nadalenc	3 notícies	4-6 actualitat Lliurament dels Premis Culturàlia	8-11 entitats Associació Alba Treballant per la igualtat d'oportunitats
12-13 opinió Kourou Viure dues vegades	14-17 memòria històrica El Palau dels Marquesos	18-19 entrevista Francisco Carresquer Revolució educativa	20-21 comarca Rocafort de Vallbona Pessebre vivent
23-24 rutes culturals Santuari de tallat La Donzell i Tudela	25 actualitat Fira d'Artistes a Tàrraga Crònica del cinema a Tàrraga	26-27 la cuina agenda llibres	

culturàlia

Revista cultural de Tàrraga

Núm. 41 | gener_febrer'07

Direcció
Antoni Palou
Centre Cultural de Tàrraga

Directora executiva
Roser Torruella

Redacció
Guillem Culleré

Correcció
Roser Lacueva

Disseny i publicitat
Núria Aranès
Silvia Pedreira

Fotografia
A. Marcos Torruella
Antoni Palou
Pep Vall

Col·labora
Antoni Palou
Pep Vall
Jordi Auberni
Carles Gómez
Maria Aznar
Carne Assensi
Miquel Soldevila

Edició i màrqueting
Centre de Disseny Innova, sl
Av. Catalunya, 61, entl. 1a < Tàrraga
Tel. 973 314 698 < Fax 973 314 699
culturalia@centredisseny.com
www.centredisseny.com

Dipòsit legal: L-1528/98

Tàrrrega recull 73 goigs per la memòria de Mossèn Melé

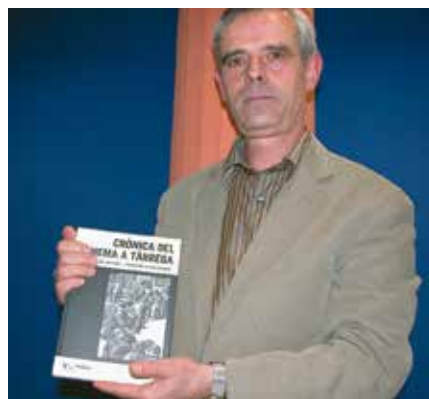
La sala de plens de l'Ajuntament de Tàrrrega va acollir el passat 24 de novembre l'acte de presentació d'un treball de recerca dels goigs que antigament s'interpretaven en els actes litúrgics del municipi. Els goigs (composicions líriques que lloaven la Mare de Déu, un sant o una relíquia, i que s'imprimien amb força ornamentació gràfica) han estat recopil·lats en una sèrie limitada per a col·leccionista sota el nom genèric de "73 goigs i 4 planys a la memòria de Mossèn Carles Melé", qui fou vicari i organista de la parròquia targarina durant 58 anys i veritable impulsor d'aquesta idea. D'altra banda la sala Marsà va acollir "Gaudia. Mostra de goigs de Tàrrrega i pobles agregats", integrada per prop d'una vuitantena d'aquests goigs, entre originals i facsimils.

L'acte de presentació va comptar amb les aportacions del pare Josep Massot, que ha dedicat part de la seva vida a estudiar aquestes mostres de devoció popular que tenen el seu origen a l'Edat Mitjana. El treball de recerca és fruit del treball del tècnic de Cultura de l'Ajuntament de Tàrrrega, Xavier Garcia. Els goigs recopilats han estat localitzats majoritàriament en arxius eclesíastics i privats, i eren cantats pels feligresos en les diferents esglésies i ermites del municipi de Tàrrrega: Santa Maria de l'Alba, Carme, Sant Antoni, Mercè, Fàtima, Cor de Maria, Claravalls, Talladell, Pedregal, Sant Eloi o Mare de Déu dels Arcs. A més a més el visitant es podia il·lustrar sobre l'art dels goigs: estructura, temàtica, formes, tècniques d'impressió... La mostra va exhibir a més a més una antiga màquina Minerva pertanyent a la Impremta Provincial de la Diputació de Lleida, que ha celebrat el 125è aniversari de la seva fundació.

Un llibre repassa la història del setè art a Tàrrrega

Crònica del cinema a Tàrrrega. Un segle de records i moments emocionants és el títol del llibre que repassa de forma exhaustiva cent anys d'exhibició cinematogràfica al municipi, des de la primera sessió pública l'any 1907 fins a l'actualitat. El seu autor és Pere Domingo Pons, professor i cinèfil local que ha invertit el darrer lustre a donar forma a aquest minuciós treball consultant fonts orals i escrites. L'estudi evoca amb nostàlgia la història de les sales de projecció, les pel·lícules mítiques que s'hi van poder veure, les persones que van treballar-hi de taquillers, acomodadors o projeccionistes, l'impacte social i cultural que va generar el cinema en el si de la societat targarina, les entitats que han contribuït a la seva difusió... Les gairebé 200 pàgines d'investigació es completen amb abundant material gràfic (fotografies i cartells) i llistats dels films que han fet somniar al públic targari durant els últims cent anys. L'obra esdevé un àgil relat de vivències i experiències viscudes al voltant de la presència del setè art a la ciutat. La Regidoria de Cultura ha impulsat l'edició de l'obra, que ja és a la venda, a través de la seva Col·lecció Natan, la qual divulga peces de creació literària i de recerca relacionades amb la capital de l'Urgell. *Crònica del cinema a Tàrrrega. Un segle de records i moments emocionants* és el número 22 d'aquesta sèrie que inclou autors com Anton Sala-Cornadó, Josep Maria Madern, Antoni Bonastre o Josefina Vidal, entre altres.

Substitueixen les bombes per poemes

Quan es compliran 69 anys després del primer bombardeig que va patir Tàrrrega en plena Guerra Civil (el 5 d'abril del 1938), la ciutat recordarà aquest fet substituint els projectils per poemes. L'anomenat Bombardeig Poètic se celebrarà el 5 d'abril del 2007 amb la voluntat de condemnar l'horror de les guerres i homenatjar les persones que van perdre la vida sota les bombes. D'aquesta manera, Tàrrrega s'adhereix al circuit de localitats que han celebrat un Bombardeig Poètic: Santiago de Xile, Dubrovnic, Dresden, Gernika i Granollers.

Segons van avançar els organitzadors, el Bombardeig Poètic de Tàrrrega serà molt similar als celebrats anteriorment. Així, s'animarà als centres docents de la població perquè els alumnes elaborin les seves pròpies poesies, de les quals se'n triaran un centenar. Els poemes seleccionats seran impresos en format de quartilla i es llançaran des d'un helicòpter damunt la plaça Major, on en aquells moments tindrà lloc un recital poètic. Encara no s'ha precisat el tiratge de fulletons, si bé a Granollers se'n van llançar uns setanta mil. El primer Bombardeig Poètic fou convocat per primer cop a Santiago de Xile pel col·lectiu Casa Grande, el qual va rendir així un tribut als desapareguts del cop d'estat contra el president Salvador Allende. La idea s'ha anat estenent per diferents punts del planeta i ara compta amb l'adhesió de la capital de l'Urgell. Tàrrrega fou durament castigada per l'aviació alemanya durant la contesa. Al primer bombardeig del 5 d'abril del 1938, el més sagnant de tots, en van seguir d'altres molt virulents els dies 30 de novembre, i 21, 27 i 31 de desembre d'aquell mateix any. En tots aquests episodis, es van comptabilitzar nombroses víctimes mortals.

foto de Jaume Solé

Lliurament dels Premis Culturàlia '06

Text i fotografia: Guillem Culleré

El passat dissabte dia 18 de novembre es va celebrar al restaurant la Granja de Tàrraga amb l'assistència de 170 persones la gala dels Premis Culturàlia que atorga el Centre Cultural a aquelles persones, institucions o entitats que han tingut una paper destacat en el desenvolupament cultural de Tàrraga i comarca, premis que atorga amb la col·laboració de l'Ajuntament, la Cambra de Comerç de Tàrraga i el Consell Comarcal de l'Urgell que participen cada any amb l'entitat cultural en l'elecció dels premiats.

Francesc Miralles, més conegut com el Drap-aire Musical; Ramon Anglí, membre fundador de nombroses entitats targarines; l'Associació de Familiars Alzheimer Tàrrega i Comarca; l'Agrupació Sardanista Montalbà, i el projecte de la façana de ca la Maria Muntallà han estat els guardonats en la 9a edició dels premis.

Els premiats

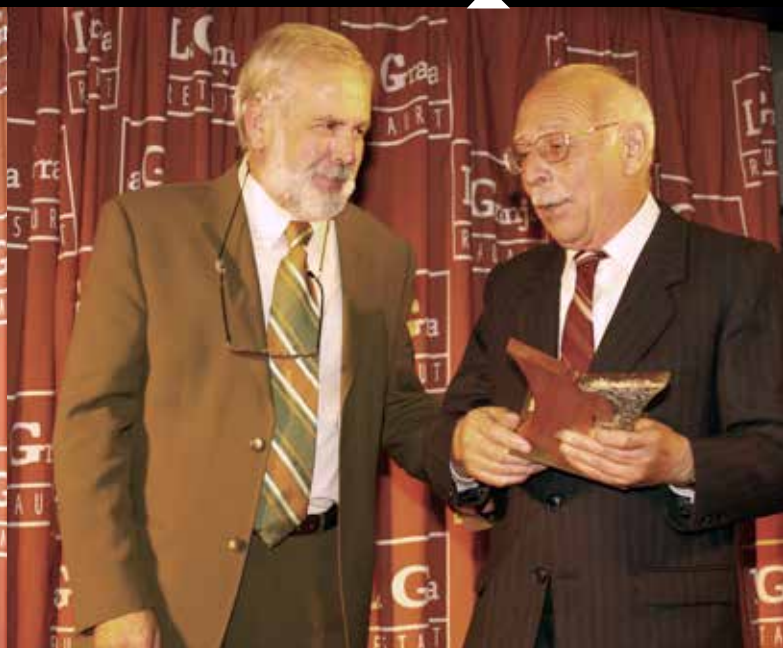
El músic Francesc Miralles es va endur el guardó a l'artista que ha sobresortit per la seva obra creativa. Nascut a Tàrrega, l'any 1954, Miralles va marxar de ben jove a París i a altres ciutats europees, on va viure de la seva gran passió, la música. Més tard estudiaria guitarra amb el mestre Josep M. Bardají, jazz a l'Aula de Barcelona i cant amb la soprano Carme Valls. En aquest període publica el seu primer treball discogràfic, *Transparències*.

L'any 1988 inicia un període d'experimentació amb l'objectiu de crear nous sons aprofitant objectes de rebuig. És en aquesta etapa que neix el Drap-aire Musical, alter ego de Miralles. Des de llavors ha realitzat tallers en centres educatius d'arreu de la geografia espanyola. Amb l'espectacle Drap-aire Musical ha participat en l'última edició de la Fira de Teatre al Carrer. El regidor de l'àrea de Promoció Agrícola i Industrial a l'Ajuntament, Josep Sort, que va entregar el premi, va destacar el tarannà de Miralles, que ja fa anys va ser dels primers a experimentar amb nous llenguatges musicals. Sort va desvetllar que fins i tot la multinacional Circ du Soleil va proposar a Miralles protagonitzar un dels seus espectacles musicals a Las Vegas. Miralles per la seva banda va agrair el premi i va afirmar que per a ell el més important "és fer allò que li agrada sense condicionants externs, fet que va fer que rebutgés l'oferta de Circ du Soleil".

La vida associativa de Tàrrega no hagués estat la mateixa sense l'aportació de Ramon Anglí Escolà, que va rebre el guardó a la tasca de promoció cultural i ciutadana. Anglí ha estat membre fundador de nombroses entitats targarines, la majoria de les quals perduren encara avui. Va ser membre fundador, entre altres, de l'Esbart Albada, el Grup de Teatre BAT, La Capella de Música i l'Agrupació fotogràfica. A més a més ha col·laborat desinteressadament amb moltes altres entitats socioculturals targarines. Una de les grans aportacions d'Anglí ha estat fruit del lligam que l'uneix amb el món de l'escoltisme. Va ser cap de l'Agrupament Roger de Llúria i membre del Comissariat General de Minyons Escoltes i Guies de Sant Jordi de Catalunya. A més a més, Anglí va ser un dels membres fundadors de Convergència Democràtica de Catalunya, l'any 1974, i de tots és coneguda la gran amistat que l'uneix amb qui fou president de la Generalitat, Jordi Pujol. L'alcalde de Tàrrega, Joan Amézaga, va destacar la tasca d'Anglí. "Els polítics podem gestionar, però l'aportació de la societat civil és vital per al desenvolupament social i cultural d'una ciutat, i en aquest sentit Anglí n'és tot un exemple", va dir.

Lliurament del premi a Francesc Miralles.

Lliurament del premi a Ramon Anglí Escolà.

Lliurament del premi a l'Associació de Familiars Alzheimer Tàrrrega i Comarca.

El premi a l'entitat que s'ha destacat per la seva trajectòria civicosocial ha estat per a l'Associació de Familiars Alzheimer Tàrrrega i Comarca. L'Associació va ser fundada per M. Rosa Pellicer l'any 2001 i des de llavors treballa de forma altruista per donar suport a les persones que pateixen malalties neurodegeneratives i les seves famílies amb tallers d'estimulació que allargen la qualitat de vida dels malalts. Enguany, sense anar més lluny, l'associació va organitzar amb motiu del Dia Internacional de l'Alzheimer tot un seguit d'activitats amb l'objectiu que totes aquelles persones i familiars que volguessin trobessin recolzament i ajuda en l'associació. El premi a l'entitat comarcal destacada per la promoció cultural ha estat en aquesta edició per a l'Agrupació Sardanista Montalbà. L'entitat, que compta actualment amb 120 associ-

ats, és la responsable de l'organització de l'Aplec de la Sardana al Tossal de Montalbà, el segon més antic de les terres de Lleida i que obre cada any la temporada d'aplec a la província. Van recollir el premi Josep Serra, fundador de l'Associació, i Martí Cabrol, actual president de l'entitat. Pel que fa al premi que s'atorga a l'actuació arquitectonicourbanística el jurat va premiar la constructora d'Eusebi Boneu de Bellpuig i el pintor muralista Miquel Vallès, per la seva actuació en la rehabilitació de l'immoble situat a l'avinguda del Raval del Carme, 73, antiga propietat de la senyora Muntallà, edifici de 3 pisos i planta baixa i amb tan sols 5 metres de façana. El jurat va destacar que actuacions com aquesta demostren que és possible conjugar bellesa arquitectònica amb rendibilitat econòmica. 🍀

Lliurament del premi a a constructora d'Eusebi Boneu de Bellpuig i el pintor muralista Miquel Vallès.

Lliurament del premi a l'Agrupació Sardanista Montalbà.

Museus, col·leccions i espais visitables de l'Urgell

Descobreix la tradició, la història i l'art de l'Urgell recorrent els seus museus i espais visitables!

Museu Comarcal de l'Urgell (Tàrraga)

Lo Pardaí (Agramunt)

Per estimar la terra cal conèixer la seva història i la dels seus avantpassats, i una bona manera per a introduir-nos-hi és visitar els diferents museus i espais de la zona, que guarden els llegats i que us poden donar una visió global del patrimoni.

A l'Urgell hi ha un total de 23 museus, col·leccions i espais visitables que us ofereixen la possibilitat de viatjar en el temps i la història, sense moure-us de la zona. Aquests espais conserven els objectes, vivències, obres i cultura que

ens han deixat els nostres avantpassats. N'hi ha de diferents estils i èpoques: prehistòria, ibers, cistercencs, renaixentistes, modernisme, poesia visual, art contemporani...

Per entendre els costums i la història actual és interessant cercar en la cultura dels nostres predecessors les seves idees i formes d'entendre la vida.

Un gran ventall d'espais visitables i col·leccions per a tots els gustos i edats!

Agramunt ▶ Espai Guinovart ▶ Museu Etnològic Municipal ▶ Lo Pardaí	Anglesola ▶ Espai del Carro ▶ Cal Gassol	Belianes ▶ Ecomuseu de la vida rural ▶ Antic Moli d'Olí de Maurici Massot	Bellpuig ▶ Convent de St. Bartomeu ▶ Fundació Perelló ▶ Sala d'art i petit museu etnogràfic	Guimerà ▶ Museu La Cort del Batlle	La Fuliola ▶ Col·lecció Geològica de Lluís Ferrer ▶ Col·lecció d'armes antigues i eines del camp de Josep Pané
Montclar d'Urgell ▶ Castell de Montclar	Sant Martí de Maldà ▶ Museu de la construcció de Josep Farreras	Tàrraga ▶ Museu Comarcal de l'Urgell ▶ Sala Marsà	Tornabous ▶ Poblat Ibèric del Moli d'Espigol	Vallbona de les Monges ▶ Reial Monestir de Sta. Maria de Vallbona ▶ Pintura i Escultura de Josep Bueno	Verdú ▶ Cal Talaveró, Centre d'Art ▶ Museu de Juguets i Autòmats ▶ Museu d'Arqueologia

Així mateix, l'any 2005 es va editar la Guia de museus, col·leccions i espais visitables de La Ruta del Cister que conté la informació actualitzada més bàsica per a aquells ciutadans que vulguin conèixer el patrimoni que s'exposa a les comarques que formen La Ruta del Cister: l'Alt Camp, la Conca de Barberà i l'Urgell. Hi ha 57 espais en tota La Ruta del Cister, dels quals 21 són de l'Urgell. També es van editar mapes a color de La Ruta del Cister amb la ubicació de cada museu numerat en els municipis.

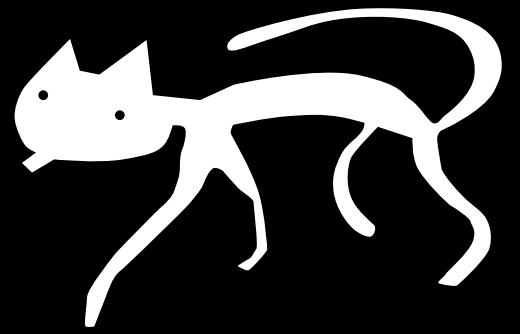
Per a més informació:
Oficina Comarcal de Turisme de l'Urgell
 C. Agoders, 16 - 25300 Tàrraga
 Tel. 973 500 707
 e-mail: turisme@urgell.cat, web: www.urgell.cat

Espai recomanat pel Consell Comarcal de l'Urgell

CONSELL COMARCAL DE L'URGELL

associació **Alba**

treballant per
la igualtat
d'oportunitats

Text: Guillem Culleré
Fotografia: A. Marcos

Malauradament, la majoria de persones afectades d'alguna discapacitat tenen, encara avui, en societats anomenades del benestar, dificultats per reclamar els drets que com a ciutadans els pertoca. És per això que necessiten el suport de persones i entitats que de manera desinteressada els poden ajudar a superar els obstacles que poden trobar al llarg de la seva vida pel sol fet d'haver nascut diferents.

L'Associació Alba d'Atenció al Disminuït va néixer a Tàrrrega fa 31 anys. Des de llavors ofereix serveis d'atenció pedagògica, social i laboral a persones amb disminució psíquica i mental de les comarques de l'Urgell i la Segarra. Actualment compta a Tàrrrega amb un taller ocupacional, dues llars residències i una escola d'educació especial amb personal altament qualificat: monitors, psicòlegs, treballador social, logopeda, psiquiatre, mestres d'educació especial i educadors, entre altres professionals. La llavor de l'associació va ser un donatiu que la Jove Cambra, que aplegava joves empresaris de la comarca, va fer l'any 1975 a la parròquia. Va ser

Mossèn Josep Garriga qui amb aquells diners, i amb la col·laboració d'un grup de pares, va impulsar la creació d'una aula per a joves amb disminucions psíquiques a les Escoles El Carmel. Més tard l'escola es traslladaria a les actuals instal·lacions, al Carrer de Simó Canet. Garriga impulsaria també la creació d'un petit taller de bugaderia i rentat de cotxes als baixos de l'hospital residència. L'any 1990 el taller es va traslladar a l'avinguda Onze de Setembre, on es va construir una petita part de les instal·lacions que avui coneixem. No seria fins l'any 2000 que es varen ampliar considerablement.

Una major independència

Aconseguir la independència econòmica i una llar digna, són objectius que tots perseguim al llarg de la nostra vida. Per això un dels objectius de l'associació Alba és garantir, en la mesura del possible, que persones amb discapacitats psíquiques i mentals puguin assolir –i atenent al seu grau de discapacitat– aquests objectius. L'any 1995 es construeix la primera llar-residència

de l'associació, al carrer Betlem, que va acollir 13 persones d'aquest col·lectiu. L'any 2004 es faria efectiva la cessió de l'alberg Ca n'Aleix per part de l'ajuntament, fet que ha permès atendre 30 persones amb un nivell d'autonomia elevat i així poder iniciar el procés cap a una major independència amb el recolzament de l'associació.

L'escola Santa Maria de l'Alba

L'escola Santa Maria de l'Alba, situada actualment al Carrer de Simó Canet, a peu del parc de Sant Eloi, atén alumnes amb discapacitat en edat escolar de 5 a 21 anys, amb necessitats educatives especials, alumnes en escolaritat compartida (alumnes amb necessitats educatives especials atesos uns dies a l'escola ordinària i altres a l'escola d'educació especial). A banda ofereix suports educatius específics i introducció al món laboral. Les seves instal·lacions s'han pogut millorar gràcies a un conveni firmat amb la Fundació La Caixa, i una aportació important per part de l'Ajuntament de Tàrrrega i l'AMPA de l'escola.

Amb la irrupció de l'escola inclusiva, que vol integrar tots els infants dins l'escola ordinària mitjançant Unitats de Suport d'Educació Especial (USES) que van entrar en vigor a la nostra comarca el curs 2006-2007 (a les escoles Jacint Verdaguer de Tàrrrega i Jaume Balmes de Cervera), l'associació, que fins ara ofería educació íntegra a joves amb disminució, s'ha de replantejar quina és la funció que li pertoca atenent les noves necessitats del col·lectiu de discapacitats i als buits que aquest nou sistema planteja. Segons la directora de l'associació, Maite Trepas, són precisament tots aquest buits que han de marcar quin és el paper d'una entitat que ja té anys d'experiència en l'atenció als infants amb disminucions psíquiques i mentals i que podria, fins i tot, oferir assessorament a les Unitats de Suport a l'Educació Especial, a banda d'atendre els casos amb més necessitats de suport.

El Centre Especial de Treball

El Centre Especial de Treball va néixer l'any 1996 donant feina a 14 persones. Actualment hi treballen 64 persones amb disminució psíquica, malaltia mental i altres patologies. El centre ofereix serveis de bugaderia industrial, jardineria, manipulats diversos i el servei de neteja industrial.

Al centre l'ambient de treball és distès. La feina es fa sota la supervisió de monitors i monitores, amb una gran dosi de companyerisme. Accedir a una feina remunerada i digna és el desig de quasi totes les persones que atén

l'associació. L'aspiració d'alguns, però, seria poder accedir a un lloc de treball a l'empresa ordinària.

El Gat del Rosal

Obrir el centre a la ciutat era un dels reptes pendents de l'associació. La cafeteria restaurant d'El Gat del Rosal ha cobert amb escreix aquesta fita, i ha afavorit la integració i les relacions del col·lectiu amb els veïns de Tàrrrega que han trobat en aquest nou espai un lloc ideal per a les estones d'oci. La bona situació del local i el bon servei de què disposa afavoreixen aquest intercanvi. L'any 2001 l'associació es va plantejar la possibilitat de continuar elaborant les galetetes artesanes El Rosal, fabricades a Tàrrrega des de 1920 per la família Serra i que amb el temps havien esdevingut producte típic de la vila. Les obres d'ampliació de les instal·lacions del Taller Alba a l'avinguda Onze de Setembre havien deixat l'any 1998 un espai lliure que permetria donar sortida a aquest producte. L'any 2002 en el marc de la convocatòria d'ajuts a projectes d'inserció laboral de persones amb especial dificultats d'accés al mercat de treball es va iniciar la col·laboració de l'Associació Alba amb la Fundació Un Sol Món de Caixa Catalunya, que va destinar 148.000 euros a fer realitat el projecte. És així com va néixer el projecte d'El Gat del Rosal, un espai obert a la ciutat que continuaria facilitant la integració de les persones amb dificultats d'inserció en el món laboral. L'obra per a la producció de galetetes va iniciar la

El Centre Especial de Treball va néixer l'any 1996 i donava feina a 14 persones. Actualment hi treballen 64 persones.

seva activitat la campanya de Nadal de l'any 2003. L'octubre del 2004 la producció de *vanos cubanos* i neules ja era continuada. La cafeteria restaurant es va obrir al públic al juliol de 2005 i des de llavors ha esdevingut el lloc on s'esdevenen activitats culturals, artístiques i d'oci i tot tipus de celebracions. Actes culturals, presentacions, xerrades i activitats de tota mena han trobat en aquest espai un lloc ideal per a desenvolupar-se.

Un dels nous reptes de l'associació, que ha ampliat el seu radi d'acció amb noves instal·lacions a la Segarra, a l'antiga caserna de la Guàrdia Civil de Cervera, és, segons explica la directora de l'associació Maite Trepà, apropar els serveis a les persones.

Un altre repte per a l'associació és oferir una major atenció al creixent col·lectiu de malalts mentals a través dels nous serveis: el Club Social Airecel, per potenciar activitats d'oci i lleure per persones amb malaltia mental i el Servei Pre-laboral de malalts mentals, per treballar la inserció laboral d'aquest col·lectiu. L'atenció

a aquestes persones és encara un repte per a l'administració pel rebuig social que encara avui existeix envers les persones que pateixen aquest tipus de malalties. És per aquesta raó que l'associació es reuneix periòdicament (Taula de Salut Mental) amb els especialistes i les associacions que atenen aquest col·lectiu. L'objectiu d'aquestes reunions és copsar quines són les necessitats que s'han de cobrir a banda de coordinar accions adreçades a persones que pateixen aquest tipus de malaltia.

A banda, segons Trepà, tot i el creixement que ha experimentat l'associació aquesta encara no pot cobrir la demanda d'uns col·lectius que haurien de tenir les mateixes oportunitats que la resta de ciutadans. L'associació, que ha patit els efectes de la deslocalització amb la pèrdua de llocs de treball en la secció de cablejat, vol ara potenciar i augmentar el nombre de serveis que ofereix i pot oferir a les empreses locals i equipaments públics. La implicació del sector empresarial i de les administracions que hauria d'obrir el mercat laboral a aquest col·lectiu, és, segons Trepà, un dels reptes pendents en el camí a una major integració de les persones amb alguna discapacitat "si realment volem una societat d'oportunitats per a tothom".

Jordi Auberni i Serra

Viure dues vegades

Sempre he recordat una frase que deia la meua àvia, una dona amb molta saviesa natural i amb una visió del que és el viure, molt plena d'esperança en el més enllà, que deia: "En aquest món només hi som de passada, val la pena deixar del nostre pas un bon record". Recordant, doncs, aquesta frase, llanço a l'aire una pregunta. Voleu dir que si tinguéssim la possibilitat de viure dues vegades, els humans seríem més bons? No sé el que cadascú pot respondre, però tinc molts dubtes, començant per mi mateix. Quins motius tinc per pensar d'aquesta manera? Doncs continueu llegint, intentaré explicar-me. Totes les persones recordant esdeveniments viscuts del tipus que siguin, ho relacionem amb optimisme o pessimisme segons ens hagi anat. Que la cosa ha anat bé, doncs perfecte, tenim la tendència a creure que el mèrit és nostre. Que la cosa no ha anat bé, la culpa acostuem a carregar-la als altres. Això generalment és així. D'acord que hi ha excepcions, però són comptades. L'excepció confirma la regla, diu la saviesa popular. Davant la impossibilitat de tornar a viure, no tenen gaire sentit les ex-

pressions que gairebé tots hem fet servir alguna vegada, sobretot quan les coses no ens han sortit com nosaltres esperàvem. Recordeu expressions com "Ah!, si pogués tornar a néixer, no em passaria això, d'una altra manera hauria anat la cosa". També n'hi ha que diuen: "Amb l'experiència d'ara no em tornarien a fotre". O bé: "Sort que no el tornaré a veure més, perquè si no li trencaria la cara". Amb frases com aquestes, no augurem res de bo, només ens portaria cap a una manera de viure, del tot venjativa, tornariem mal per mal, però multiplicat. Poques vegades he sentit cap referència en sentit contrari, com per exemple: "Si tornés a viure, voldria dedicar la meua vida a fer coses bones a estimar més, a fer feliç els altres, la bondat seria el meu ideal de viure". Segur que trobaríem algunes persones disposades a portar a terme aquests desitjos, però crec que serien excepcions. Confesso que jo també he fet servir expressions com aquestes, però des d'un temps ençà procuro no fer-les servir, perquè com diuen els que en saben, la vida no té aturador ni repetició, gràcies a Déu. Val la pena reflexionar abans d'actuar i acceptar els errors i procurar aprendre d'ells, per no tornar-los a cometre. Si ho pensem fredament, les coses del viure ja estan bé com estan. Moltes vegades la vida

és injusta, dura, amb molts inconvenients, s'ha de lluitar molt per tirar endavant, d'acord, però ni la venjança, ni la rancúnia poden ajudar a crear un ambient més benigne, entre les persones.

Només vivim una vegada, per tant, val la pena intentar deixar un bon record del nostre pas, tal com deia la meua àvia. Al cap i a la fi, la vida no serà més que el que nosaltres vulguem que sigui. Recordar una frase de Shakespeare ens pot ajudar: "el destí reparteix les cartes, però som nosaltres els qui les hem de jugar". Per acabar, una reflexió que vaig llegir en un llibre sobre budisme: "les persones venim al món soles i marxem també soles, el que quedarà de nosaltres només serà l'escalf de la nostra bonhomia". Em va agradar, i tal com la recordo us la dic. Serà difícil portar-ho a la pràctica, potser sí, però per provar-ho que no quedi.

Crec que tornar a viure no seria un bon negoci, em temo, sobretot pensant en la manera tant egoista d'actuar que fem servir els humans. ☺

racó **RIC ART** Integració multicultural

KOUROU

una base de llançament en territori europeu

Pere Grau

Cal agafar un vol a París i volar set hores per arribar a Cayenne, capital de la Dom Guayana (*dom* vol dir 'província ultramarina') que per tant continua essent França, Unió Europea.

La Guayana francesa en té una com Portugal, situada entre Veneçuela i Brasil amb una extensió gairebé com Portugal i amb només dos cents mil habitants, censats (reals en són quasi el doble). Limita amb l'antiga Guayana holandesa (avui Surinam) país independent, que ha passat d'ésser el més ric de sudamèrica a ésser el més pobre.

La moneda allí és l'Euro, els cotxes són com aquí i les matrícules, com les franceses i amb la banda blava europea. La diferència és la gent, molts de raça negra, la vegetació exuberant, la manca d'atractius turístics, la inseguretat sanitària (és un país de risc amb febre groga i malària) i com a gran tema la base de llançament de Kourou.

L'espai és la primera indústria del país i quasi el setanta per cent del seu tràfic comercial. Les indústries europees de l'espai totes tenen delegació allí. Perquè cada mes i mig o dos mesos es produeix l'enlairament d'un satèl·lit.

Vaig estar a Kourou amb una delegació parlamentària europea a finals de setembre veient com es preparava un llançament que es va fer a l'octubre i veient l'inici del que es va fer al desembre amb el coet que portava la inscripció *Ciutat de Barcelona*.

Els diaris ja han explicat amb escriure els detalls del llançament. Personalment em va impressionar la grandiositat del coet quant es veu de prop (és més alt que el campanar de Tàrraga), que el munten a dos quilòmetres del punt de llançament i que després el cal moure cap a la base i al final tota la feina es fa en nou minuts:

El coet té un cos central i dos laterals. Aquests fan uns 40 metres i pesen 270 tones. Això es crema en 117 segons.

És com disparar un canó, com ja va dir (salvant les distàncies) en Juli Verne a la seva novel·la. Després el cos central opera amb hidrogen i oxigen líquids durant set o nou minuts. I alliberada la càpsula final, un tercer motor situa el satèl·lit al seu lloc i ja està. De quatre-cents setanta tones que hi havia a la base de llançament només quatre a tot estirar arriben a fi de bé.

La fumera que es genera al despegar és gairebé tota vapor d'aigua: en tres minuts es gasten dos milions i mig de litres tot a fi de protegir del foc la base de llançament. Puc assegurar que a trenta metres del lloc on surten el gasos dels motors els arbres estan perfectes, i això que cada dos mesos tenen un llançament.

I em pregunto, cal tot això? Tot aquest dispendi, tots aquests milers de milions d'euros? Doncs sí, sense cap dubte, ara som esclaus dels centenars de satèl·lits que coordinen les comunicacions, la navegació aèria marítima i terrestre, la televisió, els mòbils, la meteorologia, etc. Ara no podríem estar sense l'ajut dels centenars de satèl·lits que continuament ens intercomuniqueu i ens informen. Són a més a més un motor de la innovació i la recerca, i per això ens cal continuar en aquest camí els europeus. El projecte Galileo, que ja ha començat i que en tres anys ens ha de permetre una alternativa al GPS americà, és assegurar la independència europea respecte als Estats Units i abaratir el servei que ara en monopoli americà no té una alternativa.

I per acabar una reflexió: tot això tan interessant tecnològicament i a la vegada tan necessari, que ha estat capaç de crear una solidaritat entre els països per portar la pau a l'espai, no ens allibera de les bosses de pobresa d'aquí a la terra, on milions de pobres persones moren de gana, ¿no ens demana un altre equilibri en les nostres despeses, un treballar per la tecnologia que eviti la fam i permeti a moltes persones viure millor?

El Palau dels Marquesos

Llegat romànic a Tàrraga

Text: Guillem Culleré \ Fotografia: A. Marcos

Tàrrega compta entre el seu patrimoni arquitectònic amb una de les joies del romànic civil català del segle XIII, el Palau dels Marquesos de la Floresta, conegut també com a casa Sobies, avui seu de la Mútua Intercomarcal –Mútua de Tàrrega–, entitat que es faria càrrec de la seva reconstrucció. Amb l'edifici de la Paeria de Lleida el Palau dels Marquesos de la Floresta constitueix un dels màxims exponents del romànic civil tardà a Catalunya.

La construcció d'aquests dos palaus va coincidir en el temps amb l'arquitectura cistercenca, amb esglésies de proporcions esveltes, que es caracteritzen per l'absència de decoració escultòrica i un ús de les formes que fa pensar en un gòtic molt primitiu. Tot i que a Catalunya abunden les mostres d'arquitectura religiosa d'aquesta època no podem dir el mateix de l'arquitectura civil. Puig i Cadafalch, Falguera i Goday, autors de *L'arquitectura romànica a Catalunya*, ens donen la clau d'aquest moviment arquitectònic a Catalunya:

"A Catalunya, la composició dels edificis és d'una simplicitat com en cap altra escola, reduïda a les seves línies estructurals, sense altre ornament que als capitells i a les columnes, a les portes, a les finestres. Constitueix el mirall de la pobresa del país, dels seus hàbits tradicionals que porten a un art auster fins a l'avarícia i a un predomini de l'estructura per sobre de l'ornamentació, a una arquitectura sòbria que mai és esbarrada, ni tan sols dissimulada o atenuada. La seva escultura és sovint rica i sàviament composta, però és al

seu lloc, no es belluga dels capitells o dels tímpan i arcs de les portes. Terra pobra, la nostra, aixeca les seves obres amb els elements indispensables i prescindeix primer per necessitat i després per hàbit de tot allò que sobra".

La història d'aquest magnífic casal comença amb l'arribada, procedent de la Segarra, de la família Ardèvol, ja afincada a Tàrrega a finals del segle XIII.

Fou aquesta poderosa i cristianíssima família la que va fer construir el palau i la capella annexa, malauradament avui desapareguda, documentada l'any 1345 com a capella de Miquel d'Ardèvol; capella de Gerau –Grau– d'Ardèvol, fill del fundador i més tard, al segle XVI, coneguda com a capella d'en Francesc Perellós. Alguns indicis apunten que el palau va ser en un primer moment un hospital. La construcció de la capella a tocar del casal i documents de l'època reforcen aquesta teoria. L'Escut eràldic dels Ardèvol el podem trobar encara avui a la façana de l'església de Sant Antoni.

El 1443 apareix Franci de Perellós casat amb l'hereva de la Casa Ardèvol. És aquí on s'inicia l'evolució dels cognoms des dels fundadors de la dinastia, els Ardèvol, fins al Càrrec i de Sobies i Vidal de Càrrec, últims propietaris del palau. Ni de bon tros el palau s'ha conservat intacte des que fou construït. Un document amb data del 15 de juliol de 1689 demostra que el palau va romandre en molt mal estat de conservació i sense habitar per un llarg període de temps. Es tracta d'una llicència d'obres concedida a Anton de Potau i Ignasia de Potau, de Gay, de Perellós, que diu així:

"Sr Don Anton de Potau y Doña Ignacia de Potau, de Gay, de Perellós, cónyugues, per sos certs i llegíymis títols tenen i posehexen com a amos i senyors que son de aquelles cases amb son Hort y Capella dita de Ardévol, la qual antes tenia i posehia lo Noble Don Anton de Perellós y de Aragón, situades dins la Vila de Tárrega al carrer dit de Cervera, les quals cases de molt temps y vuy en dia, se troben molt derruïdes i espatllades de forma que en elles se necessita de ferhi obras precissas i necessarias sense les quals dita casa no podria conservar, ans bé si aquellas no si fan ab tota prestesa es molt cert que dita casa se derruïria del tot i cauria en terra sens poderse habitar ab tant que lo habitarhi vuy en dita casa es ab gran perill per lo mol que está amensan ruyna, tan en la part principal, com en los quartos que hi ha dedins de ella".

En el títol nobiliari de Marqués de la Floresta, atorgat per Felip V el juny de 1703 a Antoni de Potau té el seu origen el nom del palau.

De la façana crida l'atenció del vianant un gran portal amb arc de mig punt

de grans dovelles, coronat per un guardapols decorat amb motius animals i vegetals.

Damunt del portal podem admirar tres grans finestrals, cada un dividit en tres parts separades per dues estretes columnes de capitells decorats amb motius entrelaçats i una finíssima cinta de punta de diamant que decora també els tres arcs que descansen sobre els montants i les columnes.

La façana de l'última planta ofereix un tipus de construcció arquivada, que, tot i que més simple i recent, no li resta encant al conjunt. La porta d'entrada dóna pas a un vestíbul que divideix en dues parts un gran arc de mig punt. Una ampla escala amb barana de pedra tornejada ens du, tot resseguint els murs, a la primera planta i una galeria columnada d'accés a les Sales Nobles. La Sala d'Actes, il·luminada pels tres grans finestrals, el despatx presidencial i a les oficines així com les portes d'accés a una escala secundària. Les dependències han estat decorades amb motlures renaixentistes i elements de forja que volen respectar el que podia haver estat antigament l'interior de l'edifici.

m memòria històrica

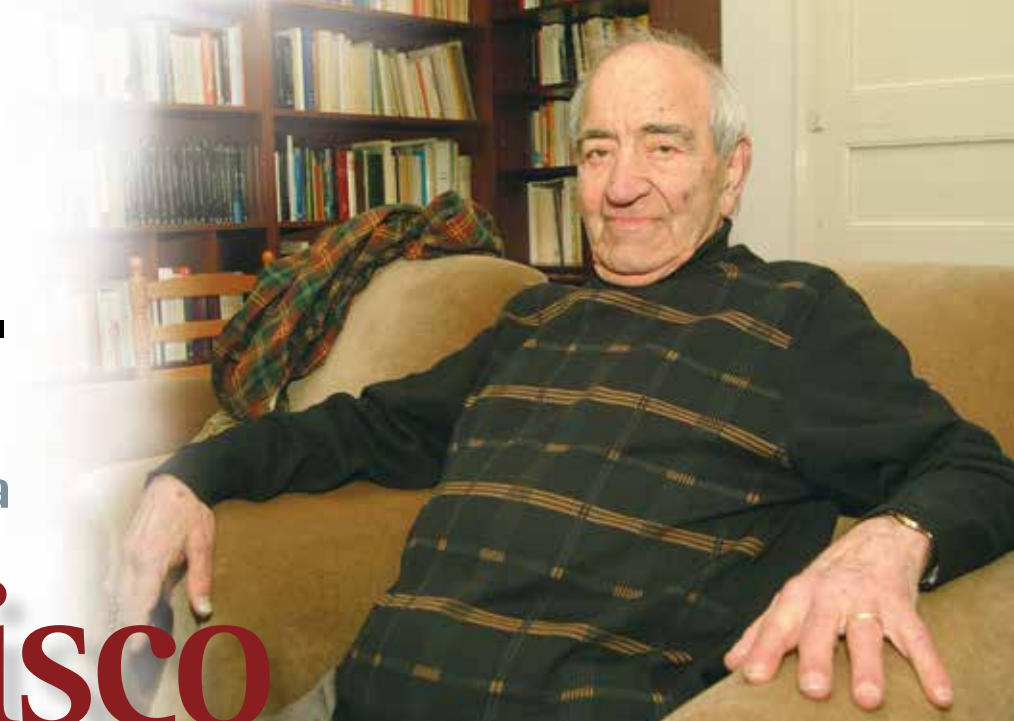

Dels elements que decoren avui aquesta joia de l'arquitectura romànica val a destacar les figures dels dos apòstols que segles enrere havien decorat l'exterior de l'església catedralícia de Tàrrrega i que van deixar de fer-ho l'any 1672 amb l'ensorrament del campanar que va malmetre el temple. L'escut de la ciutat, amb l'àliga bicèfala del rei i emperador Carles I és un altre dels tresors que amaga el casal.

La reconstrucció

Al llarg de la seva història l'edifici va patir nombrosos danys i el pas del temps, les desafortunades reformes i les guerres poc varen contribuir a la seva conservació. L'any 1954 l'edifici era pràcticament inexistent, tot i que molts dels elements que havien format part del casal es conservaven en diferents indrets de la ciutat. Després de nombrosos intents de l'Ajuntament per a recuperar el palau per destinar-lo a usos culturals: museu arxiu i biblioteca i un expedient per declarar-lo monument nacional que no va arribar a qualificar, no seria fins l'any 1955 que Mútua de Tàrrrega compraria el solar on temps enrere s'havia aixecat el palau. Ajuntament, l'últim propietari, hereu de la casa Sobies, i Mútua de Tàrrrega varen firmar un acord de donació a l'entitat targarina que encarregà el projecte de reconstrucció a l'arquitecte Alejandro Ferrant, coneixedor de l'antic edifici (havia dirigit els treballs d'apuntament i desmantellament de l'edifici en el seu període més crític). Ferrant estava vinculat a més a més amb el projecte de recuperació de la Seu Vella a Lleida. Tot i que els elements essencials de la façana es conservaven, alguns es varen haver de reproduir, i per a reconstruir l'interior de l'edifici es va haver de fer servir pedra nova.

D'una elegància abrumadora, la façana del casal es va reproduir al Poble Espanyol de Barcelona, fet que avala la importància d'aquest llegat. L'any 1980 el palau fou declarat Bé Cultural d'Interès Nacional.

Revolució educativa

francisco carrasquer

Francisco Carrasquer

Molts polítics, per no dir tots, haurien d'aprendre de Francisco Carrasquer. La seva vida s'ha caracteritzat per la defensa aferrissada d'una societat justa a través d'una revolució educativa en els valors de la llibertat i la responsabilitat. Valors encara avui tan necessaris. Nascut a Albalate de Cinca (Osca) l'any 1915, de ben jove va viure i sentir els ideals republicans i amb tres dels seus germans va fundar a Barcelona l'escola Eliseo Redús un any abans que esclatés la Guerra Civil. Amb el seu germà José va anar cap al front, va patir l'horror de la guerra i, posteriorment, la repressió franquista. A la Universitat de la Sorbona, a París, es va llicenciar en Psicologia. Finalment el destí el va dur a Holanda, on es va casar amb una targarina, Maria Antònia Vidal. Allà es va llicenciar en Llengua i Literatura espanyola i va exercir la seva tasca docent a les universitats de Groningen i Leiden. A Holanda van néixer els seus quatre fills i els seus néts. L'any 1984 va tornar a Espanya, més concretament a Tàrrrega, acompanyat de la seva dona i la seva filla Alba. La seva aportació literària –ha escrit una vintena de llibres– i tasca divulgativa de la literatura holandesa –ha traduït més d'una vintena de llibres d'autors holandesos– li han valgut el Premio de la Letras Aragonesas, que ha rebut recentment del Gobierno de Aragón. *[El grito del Sentido Común]* i *[Acaso i Zaragoza]*. Dos pèrdues: la pèrdua] són dues de les seves obres.

Text i Fotografia: Guillem Culleré

Pel que veig viviu envoltat de llibres...

Sí, el meu pare era secretari de l'ajuntament i del jutjat a Albalate de Cinca (Osca). La casa on vivíem era plena de llibres i des de sempre tots els germans vàrem estar molt interessats per la cultura.

Quins eren els ideals de l'educació republicana?

L'educació era un dels pilars de la república. Nosaltres defensàvem l'educació com a mitjà per canviar el món. Segons aquests ideals només des de la responsabilitat és possible la llibertat. El lema era 'sigues lliure sense deixar de fer lliures als altres'. Sense llibertat no hi ha educació possible. Tothom havia de tenir accés a l'educació.

Com et vas iniciar en la docència?

A Aguilar, un poble del Pirineu d'Osca, tot i que no havia acabat els estudis, vaig substituir un quant temps el meu germa José, que havia estudiat magisteri i feia allà de professor. Més tard, un any abans que esclatés la guerra els quatre germans vàrem fundar l'escola Eliseu Redús, al carrer Vallespir, al barri de Sants, a Barcelona. Allà vam posar en pràctica l'impremta escolar amb l'edició d'una revista, *[La Voluntad]*. Els joves éren els qui triaven i tiraven endavant els articles que es publicaven. Es tractava de potenciar la llibertat i la cooperació entre els alumnes i els professors. Malauradament va esclatar la guerra i vàrem haver de sortir al carrer per defensar la llibertat. José i jo vàrem partir cap al front.

Com era el càstig a l'escola republicana?

Quan algú feia una malifeta, eren els companys els qui l'havien de fer veure quines eren les conseqüències dels seus actes. L'autoritat del mestre no existia com en l'escola tradicional.

Són encara vigents tots aquells valors?

Sí, i molt necessaris. L'escola ha de ser un centre de formació ciutadana. Si l'opinió pública té importància és perquè és necessària per a renovar una política mediocre o defectuosa. La política tendeix a servir als interessos d'un partit i és la

força del poble la que ha d'adreçar aquesta situació. S'ha d'educar en la llibertat des de la responsabilitat.

Com definiries la teva relació amb els teus germans?

Sempre va ser molt bona. Jo admirava molt al José, perquè tenia molt de caràcter, era molt conseqüent. Feia sempre el que deia. El Fèlix, que malauradament es va quedar cec, va tenir un paper molt important en la defensa d'una educació basada en la llibertat, la cooperació i l'autogestió.

Com vàreu viure la Guerra?

Jo vaig partir cap al front d'Aragó amb la columna d'Urruti. Més tard, quan l'exèrcit es va organitzar em van fer capità de la 119 Brigada. El meu germà José va morir al front de València.

Què se sent quan un ha viscut una guerra?

La guerra és sempre terrible. No crec que hi pugui haver res pitjor. Llavors tots érem molt idealistes. Quan vius una guerra te n'adones que ningú no perd ni guanya. Tan sols es creen odis i venjances. Tot i que defensàvem uns ideals vam aprendre que la defensa d'aquests ideals no pot anar acompanyada mai de l'ús de la violència. Qualsevol alternativa és vàlida per a defensar uns ideals abans d'arribar a una guerra. La nostra experiència ha estat una lliçó per a Espanya i per al món sencer. La revolució violenta ha de ser substituïda per una revolució educativa.

Quina va ser la teva situació en la postguerra?

Ja vaig acabar com a oficial republicà i vaig haver de fugir a França. Després d'estar-me set mesos en un camp de concentració, una mestra de Nantes em va oferir un lloc com a lector a la universitat. Això va ser un dia abans que Alemanya declarés la guerra a França, de manera que no va poder ser i vaig entrar a treballar en una fundició. Més tard em vaig reunir amb el meu pare i la meva germana Presentación i durant un quant temps vàrem viure venent fruita. Amb l'ocupació alemanya vam fugir a Toulouse, on ens vàrem reunir amb el meu germà Fèlix. Els caps de setmana els dedicava a buscar menjar. Un dia, en tornar a la casa on estàvem, ho vaig trobar tot regirat. La policia havia agafat el meu germà Fèlix, que va passar un temps en un camp de concentració. La meva germana i el meu pare varen tornar a Espanya. En trobar-me sol vaig començar a treballar com a llenyataire. Davant l'amenaça de la Gestapo vàrem fugir jo i un amic a Espanya. En arribar a Sort la Guàrdia Civil em va detenir. Després de passar per la presó model a Barcelona em van dur a la caixa de reclutes i vaig haver de fer 3 anys de servei militar prop de Melilla. Allà vaig guanyar un premi literari que van convocar entre els reclutes. Un capità em va agafar simpatia. Compartíem inquietuds literàries, de manera que vaig acabar fent feines d'oficina. Més tard vaig haver de tornar a fugir perquè vaig ser coautor d'un manifest contra Franco. A París a Interayuda Universitària pagaven els estudis als estudiants que no tenien recursos. Així és com em vaig llicenciar en Psicologia a la Sorbona. Després, Felipe Lorda, amb qui m'unien lligams d'amistat i familiars, em va oferir un lloc com a programador i locutor en una de les emissores de ràdio de Hilversum, a Holanda. Cap francès hauria

confiat en un psicòleg espanyol. Vaig anar cap a Holanda l'any 1949. Allà em vaig doctorar en Llengua i Literatura espanyola i més tard vaig exercir de professor a les universitats de Groningen i Leiden.

Com vas conèixer la teva dona?

La vaig conèixer a Londres on vaig anar per reunir-me amb Felipe Lorda. Allà ens vàrem enamorar. Ens vàrem casar l'any 1957 a Holanda on van néixer els nostres fills. Aquest any farem les noces d'or.

Us van acollir bé a Holanda?

Molt bé. Amb molta simpatia. Tot i que el país va ser esclavitzat per Espanya ara fa segles, hi ha una visió d'una Espanya renovada que ja no té res a veure amb aquella època. Hi ha un hispanisme molt interessant, que té unes arrels... que podríem qualificar de místiques. Hi ha molt d'interès per l'obra literària de Santa Teresa de Jesús i San Juan de la Cruz. Hi ha un sector que valora moltíssim la literatura espanyola.

Vau perdre el contacte amb Espanya?

No, tornàvem per vacances amb els nens. El viatge durava 18 hores. A més a més mai vaig perdre el contacte amb vells coneguts i gent vinculada amb la cultura i la literatura. La meva relació amb Espanya ha estat sempre molt intensa.

Els teus fills són tots nascuts a Holanda...

Sí. I això és bastant dolorós perquè no ens veiem tant com ens agradaria. Amb l'Alba (aquest és un nom molt targari) és diferent, perquè viu amb nosaltres aquí, a Tàrraga. El Miguel es va casar amb una noia polaca i té una filla; el Marcos que es va decantar per la pintura i viu a París, casat amb una noia argentina, i el Pablo es va casar amb una holandesa i és pare de dos fills. És càmera de televisió. Vènen, almenys, una vegada l'any amb els meus néts, uns nens maquíssims.

Quina va ser la raó que us va fer tornar a Espanya i concretament a Tàrraga?

La mare de la meva dona era ja gran i vam haver de tornar per cuidar-la. Això va ser l'any 1984. La seva família tenia una administració de loteria que encara avui porten la meva dona i la meva filla, l'Alba, que va venir amb nosaltres. De tota manera jo ja tenia moltes ganes de tornar al meu país.

Quina va ser la teva primera aventura literària?

Quan estudiava a Barcelona no tenia prou diners i vaig escriure una novel·la rosa, *[Manda el Corazón]*. Devia tenir 16 anys.

Mai heu deixat d'escriure, pel que tinc entès.

No, en la meva última obra, *[Els Centaures d'Onir]*, he volgut fer un repàs de la història del país i de la meva pròpia. Una mica d'assaig, de filosofia, d'història... Actualment és a l'editorial Destino, la qual ja ha publicat alguna obra meva. Tot i que no hi ha res segur, espero que algun dia es publicarà. ●

L'ambientació i la decoració dels espais té un paper molt important en la bona escenificació d'un pessebre vivent. La fesomia d'aquest petit nucli urbà situat a la Vall del Corb fa de les representacions quelcom especial. Quan un s'endinsa en el pessebre vivent té la sensació d'haver-se fet petit per trobar-se al bell mig d'un pessebre en miniatura. Les cases de pedra i els racons més insòlits esdevenen per uns dies llocs on és possible retrobar-se amb l'austeritat i el recolliment.

Rocafort de Vallbona pessebre vivent

Text i fotografia: Guillem Culleré

El pessebre va néixer a Itàlia amb la missa de Nadal que Sant Francesc d'Assís va celebrar l'any 1223 als boscos de Greccio. Va ser paradògicament un pessebre vivent que donaria pas al tradicional pessebre en miniatura que avui coneixem. És en aquest país on es troben les que probablement són les figures en miniatura de pessebre més antigues que es conserven, obra d'Arnolfo di Cambio (1232-1300), que es poden veure a la Basílica de Santa Maria la Major de Roma. Muntar el pessebre és ja una tradició popular molt arrelada especialment als països de l'Europa mediterrània i central. Suïssa i a la zona catòlica d'Alemanya, Txèquia, Eslovàquia i Àustria compten amb una gran tradició. El pessebrisme de l'Europa mediterrània es concentra en tres regions. El pessebrisme italià es troba molt arrelat per tot el país amb gran diversitat d'estils. Els més coneguts són els pessebres napolitans, amb les figures fetes de roba amb les cares i les mans de ceràmica. A França el pessebre ha arrelat especialment a la Provença, segurament a causa de la forta presència que hi tingueren els franciscans. El centre pessebrístic de la Península Ibèrica el trobem a Catalunya i a Llevant que, amb algunes associacions andaluses, basques i portugueses, formen aquesta tercera gran regió pessebrística del Mediterrani. La zona de Múrcia és especialment con-

guda per la gran quantitat d'empreses dedicades a la producció de figures de pessebre. Múrcia, Alacant, València i Castelló mantenen viu l'art pessebrístic gràcies a associacions actives en molts pobles i ciutats. A Catalunya el pessebrisme té més de 600 anys d'història. Són molts els pobles de Catalunya que, a més del tradicional pessebre, celebren el Nadal amb la representació de pessebres vivents. Persones de carn i ossos substitueixen les tradicionals figuretes en escenaris naturals, representant diferents escenes de la iconografia nadalenca: pastorets, oficis tradicionals, escenes de l'anunciació i el naixement, l'arribada dels Reis d'Orient... El primer pessebre vivent de Catalunya es va representar l'any 1962 a Corbera de Llobregat. Actualment a 25 poblacions de la geografia catalana escenifiquen pessebres vivents a l'aire lliure. Aquesta és doncs una tradició relativament nova, i és gràcies a la participació desinteressada de la gent que hi participa que encara perduren. És el cas del pessebre vivent de Rocafort de Vallbona. L'ambientació i la decoració dels espais té un paper molt important en la bona escenificació d'un pessebre vivent. La fesomia d'aquest petit nucli urbà situat a la Vall del Corb fa de les representacions quelcom especial. Quan un s'endinsa en el pessebre vivent té la sensació d'haver-se fet petit per trobar-se al bell mig d'un pessebre

en miniatura. Les cases de pedra i els racons més insòlits esdevenen per uns dies llocs on és possible retrobar-se amb l'austeritat i el recolliment, en definitiva amb l'essència del Nadal, lluny dels centres comercials i dels milers de llums de colors que omplen carrers i places de les nostres ciutats. Les escenes que s'hi representen són ben variades. Predominen, a banda de les escenes de l'anunciació i el naixement de Jesús, les escenificacions d'oficis tradicionals: cistellers, filadores, fusters, carreters, ferrers...

Al pessebre vivent de Rocafort de Vallbona fins i tot i trobem una figura fortament arrelada a la tradició catalana: el caganer. Un centenar de veïns (molts d'ells resideixen habitualment a Barcelona o Tarragona) participen, ja sigui com a figurants, preparant l'atrezzo o cedint els interiors de les cases, els cellers els porxos... en l'escenificació de les prop de 50 escenes. L'any passat fins i tot es van incorporar nous veïns que actualment resideixen en aquest petit racó de l'Urgell després d'un llarg peregrinatge des de més enllà de l'Atlàntic o d'altres països europeus. Marta Santacana, presidenta del comitè organitzador, valora molt positivament la implicació de la població immigrada i de les noves generacions. La vila de menys de 150 habitants rep de l'ordre de les 3.000 visites els quatre dies de representacions.

tàrrega

sona a...

POP-ROCK LEXU'S + WHISKYN'S + 33 rpm
20/01 de 2007 batBATuka

NOVES TENDÈNCIES G-21 Km +
10/02 de 2007 FACTO DELAFÉ Y LAS FLORES AZULES
DOLTON

POP-ROCK SUMWATS + GOSSOS+ BUSKANBAIX
17/03 de 2007 batBATuka

RAP&RUMBA LA TERRASSETA DE PREIXENS
14/04 de 2007 VANEXXA+ NARAINA
amb la col·laboració
Sor Concha i Steoro

Espai MerCAT
(pl. de les Nacions sense Estat)
23.30 h

PREU/ 6€ / 3€ (estudiants, Carnet Jove, +25, TR3SC)
ABONAMENT 4 CONCERTS/ 12€

organitza:
Ajuntament de Tàrrega
Regidories de Cultura i Joventut

col·labora:

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

INSTITUT
D'ESTUDIS
ILERDENCS
Fundació Pública de la Diputació de Lleida

Santuari del Tallat

Text i fotografia: Antoni Palou.

(Anoia)

Sota una densa boira ens apleguem gairebé uns cinquanta i ens dirigim cap a Montblanquet, passant per Sant Martí de Maldà i pels Omells de Na Gaia. Iniciem la caminada als afores del poble, per una pista de terra, embolcallats per la boira matinera. Després de suaus pujades i baixades, s'escampa la boira i ens plantem al Pla del Bisbe, tenint als nostres peus la serra del Tallat. Els uns hi pugem pel camí de l'esquerra, un camí suau però de constant ascens, i els altres pel de la dreta, més curt però més abrupte i de forta pujada. Arribats a dalt, a 787 metres, se'ns presenta majestuós el santuari del Tallat, d'estil gòtic florit, fundat al segle XIII per un grup de devots de la parròquia de Rocallaura. Sense poder visitar-lo, anem al seu darrere on entrem al refugi aeri de la guerra civil, on diuen que es va trobar la verge, precisament en la petita capella que hi ha al final.

El santuari té una història al darrere, sembla que l'any 1354 s'hi fundà l'església de Santa Maria del Puig del Tallat; al segle XV s'hi trobà la imatge d'una verge, Joan II va cedir el privilegi de recaptar diners per bastir-hi una

nova església al lloc de la troballa, que van inaugurar els Reis Catòlics el 1493. El 1509 el rei Ferran va cedir el santuari a Poblet, i es va instituir el Priorat, conservat fins al 1822. En aquesta data es trasllada la Verge a Rocallaura i es desatén el santuari. L'abandó i l'espoliació convertiren les antigues construccions en autèntiques ruïnes. Afortunadament, els Amics del Tallat s'ocupen des de 1970 de recuperar i mantenir les dependències i la devoció al Tallat. Des de 1975 celebren l'Aplec del Tallat, que congrega gent de totes les comarques, i que cal mantenir i preservar. Baixarem de la serra pel camí suau, i seguint el GR 175, ens dirigim fins a Montblanquet. El paisatge és espectacular, les vistes a la Conca de Barberà, impressionants, però la imminent instal·lació del parc eòlic transformarà greument aquest bell paisatge. Veiem ja l'eixamplament dels camins de terra, màquines excavadores, i en el paratge conegut com el Cap del Coll –situat en la cruïlla del GR 175 amb la carretera que comunica Solivella i els Omells–, veiem una subestació transformadora que connectarà amb les línies de mitja tensió provinents dels aerogeneradors.

Amb això, no vull oposar-me a aquesta energia neta i renovable, però sí a la devastació i transformació del paisatge i del seu entorn natural immediat, que insensiblement transmutarà el medi en detriment dels seus habitants directes. Arribem a Montblanquet, un venust poble on habitualment no hi viuen més de sis persones, situat a uns 627 metres. En destaco les ben restaurades cases de pedra, els seus carrers empedrats i l'església de Sant Andreu del segle XIII d'estil cistercenc. Parlant amb un vilatà, ens relatà la lluita per preservar el poble de la implantació del parc eòlic que estava previst de construir a menys de 600 metres del límit urbà, i que sembla que han pogut evitar, no així, respecte l'entorn de Senan i la Serra del Tallat.

La sortida d'avui ens ha sorprès gratament, el relleu tortuós trencat per les torreneres, d'aspecte lleument muntanyenc i d'un cromatisme equilibrat i tranquil, amb el contrast dels seus cims coberts d'arbreda, pins i garrigues, complementat amb les fondalades fèrtils i les terrasses sostingudes per parets de marges o talussos, amb les preuades cabanes de pedra seca. 🌀

La Donzell i Tudela de Segre

Text i fotografia: Antoni Palou

(Urgell i Noguera)

Uns 20 valents ens apleguem al quiosc del pati, desafiant als elements atmosfèrics (2 graus i boira). Així que ens dirigim a la bonica i vella vila closa de la Donzell d'Urgell. Passem per davant del monument a la dona treballadora, i per la restaurada ermita de Sant Roc, per una pista de terra coneguda com camí de Montclar, embolcallats amb la boira, anem caminant. Després d'esmorzar encetem de nou el camí, ara planer i només envoltat d'escasses alzineres i roures. Aviat arribem a la serra de Montclar, mirador divisor de la comarca de l'Urgell i la Noguera, on hauriem gaudit d'una esplèndida vista que va quedar esborrada per la boira existent. En acabat trobem una altra ermita, coneguda com la de Santa Fe; i de sobte, la vila de Tudela, un petit poble, un dels vint agregats d'Artesa de Segre. Resseguim l'aldea, amb els seus alts i baixos, pujant escales i baixant per carrers empedrats. La Maria Rosa ens ensenya l'església de Sant Pere del segle XIV, reformada el segle XVII, seguim després fins dalt el castell i el cementiri, i de nou, enfocuem el camí de tornada cap a la Donzell, molt diferent del de l'anada, però amb el mateix decorat entranyable: alzineres i roures. Passarem per un perfecte mur de pedra i arribarem a la

Donzell. Recorrem el vell indret, una antiga vila closa medieval que conserva un encant propi, amb un entramat de carrers estrets empedrats, i amb molts gats que no ens defugen. Un vilatà ens explica la llegenda de la Donzell. Ens hem de remuntar a les lluites amb els sarraïns, i al temps del senyor de Montclar, un brau guerrer que era el terror dels àrabs. Els presoners que va fer en les seves batalles s'havien de comptar de cent en cent, i com que no cabien dintre del seu castell, on residia, per la qual cosa va decidir, que ja que estava en possessió de dos castells més, fer-los servir com a llocs de reducció dels sarraïns que queien a les seves mans, va ser així com va utilitzar llurs castells com a presó, amb l'avinentesa que en un hi tancava els homes i nois i a l'altre les dones i donzelles. Amb el temps, i a causa d'això, ambdós castells van prendre els noms respectius de castell de les Donzelles (o de la Donzella, ja que hi havia presonera una bella jove sarraïna filla d'un cabdill), i castell de les Puelles, noms que més tard van estendre a les dues poblacions que, a recer dels castells, van sorgir, i encara avui subsisteixen no gaire lluny del castell i poble de Montclar, on residia el brau i generós senyor de Montclar.

La d'avui, ens ha mostrat un altre rellieu de la nostra estimada comarca de l'Urgell, la limitrofe amb la Noguera, que si bé senzilla i sòbria, alhora ens mostra la seva natural predisposició a valorar el més bó que tenim cada un de nosaltres, el nostre patrimoni i el nostre entorn. 🌀

La fira d'artistes a Tàrrrega atreu més de 20.000 persones

Segons la Regidoria de Promoció Comercial de l'Ajuntament de Tàrrrega, 20.500 persones (entre 6.000 i 6.500 cada dia) van visitar la 8a Fira d'Artistes i Activitats Tradicionals que va ocupar l'Espai Fassina el pont de la Puríssima, els dies 8, 9 i 10 de desembre. La resposta del públic ha superat de llarg les previsions de l'organització. La fira ha comptat enguany amb un variat programa d'exhibicions i tallers interactius relacionats amb els articles que han ofert els 74 expositors participants. Un miler de persones van passar per l'espai d'activitats paral·leles, que va acollir demostracions de pintura sobre seda, decoració d'interiors, paqueteria nadalenca, ornamentació amb fruites, marqueteria artística, cuina i rebosteria. Els

menuts de casa també van tenir el seu racó amb tallers de construcció de joguines casolanes i de figures del pessebre. L'artista targarí Benjamí Tous va amenitzar un any més la fira amb una singular performance: "Passió, Via Crucis, Resurrecció i Glòria de l'artista". Adquirir les últimes creacions d'artistes locals, i de les Terres de Ponent, instruments d'elaboració artesanal, artesanía tèxtil, bijuteria o productes agroalimentaris de qualitat han estat alguns dels atractius d'una fira que augmenta any rere any el seu atractiu. Embolicar els obsequis amb embolcalls, capsos i llaços exclusius gràcies a l'aportació de Camena Artesania ha estat una altra de les possibilitats que ha ofert aquesta edició de la fira. 📍

'Crònica del cinema a Tàrrrega, un segle de records i moments emocionants', de Pere Domingo Pons.

El llibre pertany a la col·lecció "Natan" de l'Ajuntament de Tàrrrega i il·lustra tot el que ha representat el món del cinema a la nostra ciutat durant el darrer segle. Les 196 pàgines d'aquest llibre combinen tant les dades històriques com les curiositats i anècdotes que han envoltat el funcionament de les diferents sales de cinema que ha tingut Tàrrrega, a la vegada que l'autor fa una detallada referència no només dels films projectats, sinó de totes aquelles persones que s'han relacionat amb el món del setè art a la nostra ciutat. Els abundants documents i material gràfic que es mostren en el llibre, especialment programes de mà que antigament es repartien per anunciar les programacions dels cinemes, contribueixen a il·lustrar la importància que ha tingut el cine en el temps d'oci i lleure de la societat targarina al llarg del segle XX.

En aquest llibre es pot descobrir com les primeres fonts documentals que esmenten que es realitzaven projeccions cinematogràfiques a Tàrrrega van ser durant les festes majors de 1907 i 1908 al Pati per part d'uns firaires. També s'explica que a partir de 1910 els primers locals que disposaren de cinematògraf a Tàrrrega van ser l'anomenat *Saló Novetats* (posteriorment La Alianza), situat entre l'avinguda Catalunya i el carrer Santa Anna, en un dels Pavellons de l'edifici modernista d'Enric de Càrcer; el *Palau de Varietats* al Carrer Sant Pelegrí,

30; i el *Cinemapol*, de la Lliga Catalanista, al Carrer Alonso Martínez, 25.

Altres informacions curioses que aporta el llibre són les que fan referència a l'arribada del cinema sonor, que sovint comportava desajustos d'imatge i so als seus inicis, i que podien arribar a fer fracassar una projecció. A Tàrrrega les projeccions amb banda sonora sincronitzada no arribaren fins a la Festa Major de maig de 1930 i tingueren lloc a l'Ateneu.

Un altre dels aspectes que Pere Domingo Pons, autor del llibre, posa de relleu és com va afectar l'esclat de la guerra civil i la posterior postguerra en el món del cinema. Així, per exemple, el juliol de 1936 es van incautar locals d'espectacles i de projecció de films com l'Ateneu, que va canviar el seu nom per passar a ser el *Teatre Cine Unió Republicana* o La Alianza, que passaria a esdevenir el *Cinema UGT*. La postguerra va comportar la censura de pel·lícules per part del règim de Franco, així com la seva qualificació en unes taules de moralitat que anaven des del nivell 1 (*Apta para todos los públicos*) fins al nivell 4 (*Gravemente peligrosa*).

En el llibre mereixen un capítol a part les projeccions de NO DOS El mundo entero al alcance de todos los españoles, que es realitzaven en les sessions de cinema i que van iniciar-se el febrer de 1943 i es van allargar fins al final del règim franquista, ja a l'any 1975.

També s'hi pot trobar altres informaci-

ons que han marcat la història del cine a la nostra ciutat fins a l'actualitat. Així, s'explica com fou el naixement de l'actual Cine Majèstic, que va iniciar les seves projeccions el 29 d'octubre de 1949 de la mà de l'empresari Felipe de Juan Isanda o la fundació de l'actual Cine Club La Lloca, el 26 de juliol de 1976, que va iniciar les seves sessions al cinema de l'Escola Pia.

En definitiva, el llibre *Crònica del Cinema a Tàrrrega, un segle de records i moments emocionants* és un extens treball documental i de recerca històrica a partir de diverses fonts escrites i orals que recullen un capítol rellevant de la història targarina que fins ara no havia estat estudiat. 📍

Presentació del llibre el dia 1 de desembre a la sala d'actes de la Biblioteca Central Comarcal per part de Joan Solé, expert en cine; Joan Amézaga, alcalde de Tàrrrega; i Pere Domingo Pons, autor del llibre.

la cui- na

La Secció de Cuina del Centre us proposa per aquest trimestre, dos receptes de la cuina tradicional de la nostra terra: Escudella de congre i Mandonguilles de carn amb pèsols.

La mostra tindrà lloc el diumenge 18 de Març a les dues de la tarda.

Les persones interessades en participar en aquest esdeveniment, poden posar-se en contacte amb la Isabel Ormeño, telefon 973 311 320.

Escudella de congre

Recepta de Conxita Carné Comas

Ingredients:
(per 5 persones)

100 g de mongetes seques
100 g de congre
1 ceba tallada julient
1 gra d'all tallat julient
1 pessic de pebre vermell
150 g d'espínacs tallats petits
5 cullerades d'arròs
oli, sal

Preparació:

Deixarem les mongetes i el congre en remull la nit abans. Posarem 1 litre d'aigua amb el congre, les mongetes i la sal, deixarem que bulli 1 hora aproximadament.

Mentrestant en una paella sofregirem la ceba i l'all a foc lent fins que estiguin daurats, moment en què afegirem els espínacs. Quant estiguin cuits hi afegirem un gotet d'aigua, el pebre vermell i una mica de sal. Tot això ho afegirem a l'olla deixant que bulli 1/2 hora més.

Finalment tirarem l'arròs deixant que es cogui i ja es pot servir l'escudella ben calenta.

Mandonguilles de carn amb pèsols

Recepta d'Isabel Ormeño

Ingredients:
(per 4 persones)

Ingredients per les mandonguilles:

250 g de carn picada de vedella
250 g de carn picada de porc
6 olives
2 alls
2 ous
julivert picat
molles de pa remullat amb llet
farina

Ingredients per a la salsa:

1 ceba picada
1 pastanaga picada
2 cullerades de tomàquet
1 cullerada de farina
1 got de vi blanc
3/4 de caldo de carn
4 cullerades d'oli
julivert picat
sal

Preparació:

Elaboració salsa:

Dins d'una paella amb oli hi posarem la ceba, la pastanaga i ho deixarem coure a foc lent. Després hi afegirem la farina fins que es torri, el vi, la salsa de tomàquet i ho deixarem que es cogui uns 20 minuts més.

Elaboració mandonguilles:

En un bol picarem els alls, les olives i el julivert i ho barrearem amb la carn. Batrem els ous i també ho afegirem a la carn junt amb les molles de pa, salpebrarem i les enfarinarem una a una per fregir-les en una cassola. Una vegada fet això, triturarem la salsa i la tirarem per damunt de les mandonguilles, posarem els pèsols i ho deixarem coure 30 minuts a foc lent, i ja és a punt per servir.

agenda

gener 07

Gener

Divendres Dia 12

Cine Club La Lloca: "Ficcio" de Cesc Gay (Espanya, 2006)
Un director de cinema deixa la dona i els fills a ciutat i s'instal·la uns dies en un poble de muntanya per acabar un guió
Amb Eduard Fernández i Javier Cámara
A 2/4 d'11 de la nit, a Cinemes Majèstic (Avda. Catalunya, 54)

Dissabte Dia 13

Temporada de Teatre 2006-2007: "La felicitat" de Javier Daulte
A càrrec de la Companyia Teatre Romea
Amb Anna M. Barbany, Clara Segura, Francesc Lucchetti, Jordi Rico i Joan Negrí
A 2/4 d'11 de la nit, al Teatre Ateneu (plaça del Carme, 12)

Diumenge Dia 14

Sessió de ball amb el solista Joan Carbonell i l'il·lusionisme del Mag Lari
A les 7 de la tarda, a la Sala de Festes La Granja (carrer de La Granja, s/n)

Diumenge Dia 14

Teatre infantil: "La Bella Dorment" amb Dreams Theatre
A 1 / 4 de 7 de la tarda, al Teatre Ateneu (plaça del Carme, 12)

Divendres Dia 19

Cine Club La Lloca: "Gbravica. El secreto de Esma" de Jasmila Zbanic (Àustria, 2006)
A Sarajevo, Esma intenta amagar a la seva filla de dotze anys que va passar amb el seu pare durant la guerra dels Balcanes
A 2/4 d'11 de la nit, a Cinemes Majèstic (Avda. Catalunya, 54)

Dissabte Dia 20

Mercat de les Antiguitats i les Arts
Tota la tarda, al carrer del Carme

Dissabte Dia 20

Concert de pop rock amb els grups Whiskyn's, Lexu's i 33 RPM
Presentant les seves darreres cançons
A 2/4 de 12 de la nit, al Mercat Municipal (pl. de les Nacions sense Estat, s/n)

Diumenge Dia 21

Sessió de ball amb el conjunt Mediterrània

Duet

A les 7 de la tarda, a la Sala de Festes La Granja (carrer de La Granja, s/n)

Dijous Dia 25

Cicle de Cinema en Blanc i Negre: "Eva al desnudo" de Joseph L. Mankiewicz (EUA, 1950)
Un crític teatral rememora l'ascens d'una actriu sense escrúpols
A les 9 del vespre, al Gat del Rosal (Avda. Onze de Setembre, s/n)

Divendres Dia 26

El documental del mes: "Babooska" de Tizza Covi i Rainer Frimmel
Film episòdic que descriu la supervivència dels nòmades artistes d'un circ italià
A les 9 del vespre, al Gat del Rosal (Avda. Onze de Setembre, s/n)

Diumenge Dia 28

Festa dels Tres Tombs de Sant Antoni Abat: A les 11 del matí, pels carrers de la ciutat: cercavila amb La Patolea
A 2/4 d'1 del migdia, a la plaça del Carme: els Tradicionals Tres Tombs
A les 7 de la tarda, a La Granja: ball de societat amb l'Orquestra Casino

Diumenge Dia 28

Mercat de Sant Antoni i demostracions d'oficis antics
Durant tot el dia, a la plaça del Carme

Diumenge Dia 28

Teatre infantil: "Nens al pati" amb Samfaina de Colors
A 1 / 4 de 7 de la tarda, al Teatre Ateneu (plaça del Carme, 12)

Febrer

Dissabte Dia 3

Temporada de Teatre 2006/2007: "Carnaval" de Jordi Galceran
Una producció de Focus, amb Marta Angelat, Roger Casamajor, Quimet Pla, Mar Ulldemolins i Silvia Bel
A 2/4 d'11 de la nit, al Teatre Ateneu (plaça del Carme, 12)

Diumenge Dia 4

Mercat mensual de segells, monedes i pins
Tot el matí, al vestíbul del Teatre Ateneu (plaça del Carme, 12)

Diumenge Dia 4

Sessió de ball amb Josep Guardiola i el grup Zarabanda

A les 7 de la tarda, a la Sala de Festes La Granja (carrer de La Granja, s/n)

Diumenge Dia 11

Teatre infantil: "El camí de Wasahali" amb Fanàtik Visual
A 1 / 4 de 7 de la tarda, al Teatre Ateneu (plaça del Carme, 12)

Diumenge Dia 11

Sessió de ball amb l'Orquestra Acuario
A les 7 de la tarda, a la Sala de Festes La Granja (carrer de La Granja, s/n)

Del 15 al 18

Actes del Carnestoltes 2007

Dissabte Dia 17

Mercat de les Antiguitats i les Arts
Tota la tarda, al carrer del Carme

Diumenge Dia 18

Sessió de ball amb Albert Show
A les 7 de la tarda, a la Sala de Festes La Granja (s/n)

Divendres Dia 23

Temporada de Teatre 2006/2007: "En Pólvo-rra" d'Àngel Guimerà
Una producció del Teatre Nacional de Catalunya

A 2/4 d'11 de la nit, al Teatre Ateneu (plaça del Carme, 12)

Dissabte Dia 24

Concert de Jazz-Circuit Ressons
El Circuit Ressons des del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya proposa concerts de jazz pels amants d'aquest gènere musical. A les 23 h al Mercat municipal de Tàrrrega.

Diumenge Dia 25

Teatre infantil: "Les sabates noves de l'emperador" amb Anna Roca
A 1 / 4 de 7 de la tarda, al Teatre Ateneu (plaça del Carme, 12)

Diumenge Dia 25

Sessió de ball amb el grup Fenomenon
A les 7 de la tarda, a la Sala de Festes La Granja (carrer de La Granja, s/n)

per anunciar algun esdeveniment aquí
973314698

Sortides i activitats del Centre Cultural de Tàrrrega

gener febrer març 07

GENER**Diumenge, dia 12**

A les 9.00 h
Sortida cultural a l'entorn: Argensola- Rocamora

Dijous, dia 25

a les 22.00h, a la Sala Daus.
Les tertúlies dels dijous: EL CANVI CLIMÀTIC: Raons i conseqüències.

FEBRER**Dijous, dia 15**

al Mercat municipal, a les 21.30h
Celebració del DIJOUS GRAS. Es servirà el menú típic d'aquesta data: Combinat de truites, botifarra d'ou, botifarra negra, amanida i coca de llardons.

Diumenge, dia 25

A les 9.00h
Sortida cultural a l'entorn: Puiggrós-Arbeça

MARÇ**Diumenge, dia 18**

A les 14.00h
Mostra de cuina tradicional: Escudella de congre i mandonguilles casolanes.
Informació i inscripcions: Isabel Ormeño, telefon 973311320.

Diumenge, dia 25

A les 09.00h
Sortida cultural a l'entorn: Baronia de Riapl-Gualter.

Recordem!
El primer diumenge de mes: Al vestíbul de l'Ateneu: Mercat de segells, monedes i pins.

El tercer dissabte de mes: Mercat de les Antiguitats i les Arts.

Permanents

Mostres permanents del Museu Comarcal de l'Urgell (c. Major, 11)

Antoni Alsina Amils: Un artista entre dos segles (1863-1948)

Sales Nobles de Cal Perelló

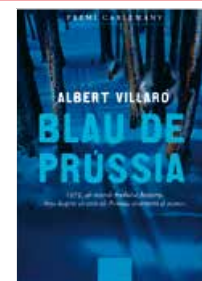
Sales d'Arqueologia
Horaris: dissabtes, de 12 a 14 h i de 18 a 21 h; diumenges, de 12 a 14 h

Llibres

Albert Villarro Blau de Prússia

Columna Edicions; Col. "Clàssica", 701, 2006, 334p.

Hi ha un crim transfronterer. Hi ha un incendi. Hi ha un policia trist, de dol i que té una vocació escassa. Hi ha un país petit i antic, amb històries velles que tornen a sorgir avui perquè en el seu moment van quedar mal resoltes. Hi ha traballes i retrobaments. Hi ha, també, una espurna d'esperança. I també hi neva. Blau de Prússia és una obra sobre les pèrdues: personals i col·lectives. Potser no caldria dir res més sobre la trama.

FONT: www.llibres.cat

Xavier Escura Per castells d'heretges

Edicions Proa. Col·l. "Alí Bei", 23, 2006, 208 p. (enquadrernació rústica)

Per castells d'heretges és un llibre de viatges per la geografia dels càtars, però també un mosaic narratiu on les dades històriques de cada indret s'acompanyen amb una nova mirada sobre els fets, a càrrec d'un dels coneixedors més documentats i conspícus del món càtar. Una història que els catalans trobem suggeridora i seductora perquè forma part de nosaltres mateixos.

catàlegs per a empreses

creacions gràfiques i audiovisuals

Av. Catalunya, 61, entresòl 1a - 25300 Tàrraga - Tel. 973 314 698 - Fax 973 314 699

